

DOBRI OTAC ANTIC

BROJ
1
1972

GLASILO VICEPOSTULATURE

GOD. II

PODACI O ŽIVOTU I RADU O. ANTIĆA

1912. 17. IX. Fra Ante je završio novicijat i položio svete zavjete.

1912. 16. XII. Magister klerika u Zaostrogu šalje opširan izvještaj provincijalu o životu, vladanju i nauku pojedinih klerika. Iz opširnog izvještaja o. fra Petra Grabića, magistra klerika, donosi se kraći izvadak:

»...Općenito sudeći, ponašanje je braće klerika veoma povoljno. Zavjeti su u velikoj cijeni držani, praecepta regulae opsluživana, pravilnik izvršivan. U njima se opaža shvaćanje svog redovničkog položaja kao i želja, da ostanu pravim si-novima sv. Oca Frane. O pojedincima pak mogao bih slijedeće izvjestiti:

FRA ANTE ANTIC — dužnosti na dlaku vrši. Pri izvršivanju istih pokazuje pravo prosvijetljeno duhovno shvaćanje redovničke dužnosti. U cijelom svom vladanju pokazuje redovnika komu je nadasve ljubav Božja i duhovni napredak. U umrtvivanju samoga sebe razborit je. Premda je bolestan, ipak je u društvu i privatno uvijek veseo i zadovoljan.«

1912. 26. XII. O. fra Jozo Stuparić javlja da je fra Ante Antić položio ispite predviđene crkvenim zakonima prije primanja nižih redova.

1913. 1. XI. Samostanska obitelj (svi redom i poimenice) izjavljuju kod kojega se svećenika svaki pojedinac ispovijeda. Fra Ante Antić se ispovijedao kod o. fra Karla Eterovića. (NB! Fra Karlo Eterović je bio tada magister klerika i profesor filozofije, a ranije bio je i provincijal).

1914. 12. XII. Fra Ante Antić izjavljuje da se u Makarskoj ispovijeda kod mnp. o. fra Marka Ivandića.

1914. 23. XII. Magister klerika u Makarskoj o. fra Ante Cikojević šalje provincijalu izvještaj o vladanju klerika:

»...Svakako, imade nekoliko redovnika u prvoj razredu, osobito se ističu fra Ante Antić...«

1915. 26. XII. Magister klerika u Makarskoj o. fra Ante Cikojević izvješćuje o vladanju klerika:

»...Po svom redovništvu ističe se osobito fra Ante Antić: mladić od molitve i sveđernoga propriješanja, s vježbanjem samozatajnoga života.«

1915. 17. X. »Nakon razboritoga pretresivanja samostansko je vijeće tajnim glasanjem donijelo odluku da se fra Ante Antić može priпустiti na polaganje svećanih zavjeta i na primanje subđakonta. Dobio je sve glasove povoljne.

1916. 24. IX. Biskup dr. A. Gjivoje zaredio je fra Antu za đakona u samostanskoj crkvi u Makarskoj.

1917. 21. VI. Samostansko vijeće tajnim glasanjem donosi odluku da se na ređenje za svećenike klerika može priпустiti fra Ante Antić, koji je dobio sve glasove povoljne.

1917. 29. VII. Biskup šibenski Luka Pappafava u samostanskoj crkvi sv. Lovre u Šibeniku zaredio je fra Antu Antića za svećenika.

1917. 5. VIII. Mladomisnik fra Ante Antić služio je prvu svoju svetu misu u Zatonu kod Šibenika.

Imotski, 12. 8. 1919.

M. P. Oče!

Kod P. O. fra Luke lijepo sam sproveo 4 dana. U subotu 9. o. mj., pošao sam u Imotski i ostao do nedjelje popodne. Poslije blagoslova upravo sam htio iz sobe put Podbablja, kad poče mi krv ići. Tako sam bio prisiljen ostati u samostanu. Bacio sam dosta krvi. P. O. Gvardijan pobrinuo se odmah za liječnika, koji je odmah došao i propisao mi praške za ustavu krvi. Odmah sam legao. U noći, u 2 sata, opet sam bacio krv; poslije mi se nije povraćala. Osim izbacivanja krvi, ne čutim da me što drugo boli ili mi smeta. P. O. Gvardijan i cijela obitelj lijepo me gleda i pazi. Mnp. Oče, i ovo je za me jedan dokaz dobrote i ljubavi Božje, kao i jedan poziv, da drugo ne želim u ovoj bolesti nego da mi dragi Bog dade ustrpljivost i potpunu odanost svojoj sv. volji. Uostalom, ja sam zadovoljan i miran.

Proseći Vaš serafinski blagoslov i ljubeći Vašu očinsku ruku

Vaš sam poslušni podložnik
fra Ante Antić

15. VIII 1919.

Broj 551

O. Antić izvješćuje provincijala o svojoj bolesti.

12. IX 1919.

Broj 731

Antić javlja da je došao u Imotski.

Imotski, 15. 9. 19.

Mnogopoštovan Oče!

Malom Antiću, mladomisniku, učinio sam sve što u ovom samostanu mogu. Dobiva 1,5 l mlika na dan; u vinograd sam mu rekao da ide kad god hoće; a i fra Luka mu šalje grožđa. U 10 sati i po podne oko 5 uzimlje po 2 jaja. Uostalom pod posluh sam mu naredio, što mu je god potrebita, da mi kaže i da će mu sve pripraviti. Da mi i niste priporučili, ja bih se za nj postarao jer je ovo jedan izvanredni fenomen svetosti.

Fra Luiđ Jurenović, gvardijan

4. ožujka 1965. naš dobri fra Ante preselio se dobrom Ocu nebeskom

Molim da primite moju iskrenu sućut povodom smrti zaslužnog člana vaše redovničke zajednice Oca Antića. Ljudski govoreći njegova je smrt velik gubitak koji će teško osjetiti svi oni koji su stajali pod njegovom duhovnom brigom i vodstvom. U Zagrebu i u drugim mjestima njegove djelatnosti njegova će uspomena biti trajna. A Gospodin će mu biti merces magna nimis.

Uz natpastirski blagoslov
+ Franjo Kard. Šeper

Oče gvardijane, gaudeamus in Domino omnes! Pokojnik je ponos vaše Provincije, cijelog franjevačkog Reda i našega hrvatskog naroda. Radujemo se svi u Gospodinu!

P. Damjan Damjanović, provincijal

Svi smo ranjeni i potreseni, svi smo žalosni i plačemo. Da, plačemo, jer je prestalo kucati ono srce, koje nas je ljubilo najsličnije Božjem Srcu... Ugasio se sjaj onih očiju kroz koje smo najsjajnije prepoznivali Božju Dobrotu... Umuknula su ona usta koja su nam najsigurnije očitovala Božju Volju...

U njemu, u dragom našem »PATRU ANTICU« nestalo je svjetlog primjera u kojem smo gledali ostvareno sve ono čemu nas je s toliko svećeničke brige i svetačke revnosti neumorno uvijek usmjeravao.

Sveti naš Pokojnik intenzivno je nastojao svaku dušu — koja se poslušno povjerila njegovu vodstvu — pod utjecajem Duha Svetoga učiniti »prozirnim transparentom« kroz koji će svi nazrijeti Boga, a mi smo upravo u Njemu vidjeli tu svrhunaravnu prozirnost, koja nam je otkrivala Uzvišenu Prisutnost pred kojom se postaje drugim...

Mnoge takve duše želio je pretvoriti u »kalež pun Isusa«, a svi smo mi osjećali da je On sam toliko ispunjen Isusom, da bismo ga u najpotpunijem smislu riječi mogli nazvati »DRUGIM KRISTOM«.

K. S. A.

P. Kozelj

govori

Braćo i sestre u Kristu

Zašto smo se danas u tolikom broju okupili da na zadnji počinak ispratimo zemaljske ostatke čovjeka, redovnika franjevca, Božjega svećenika, kojega je čitav katolički Zagreb poznavao pod jednostavnim imenom fra Ante? Ta nema na njemu ništa što čovjeka čini velikim u očima svijeta. Nije on bio nikakav učenjak, koji piše i za sobom ostavlja znanstvena djela; nije on bio nikakav glasoviti propovjednik ili briljantni predavač, koji pokreće mase ili vodi intelektualce; nije zauzimao nikakvog istaknutog mjesto u crkvenoj hijerarhiji; pa čak ni u upravi Reda nije vršio neke vidljive utjecajne uloge. Iza njega ne ostaje nikakvo vidljivo monumentalno djelo koje bi potomstvu govorilo o poduzetnosti, velikopoteznosti i stvaralačkoj genijalnosti njegova duha.

Pa ipak . . . ! Unutar jedne godine ili čitavih decenija mnogo mrtvih tjelesa velikih ljudi, uglednih svećenika, redovničkih poglavara, crkve-

nih prelata pred ovom mrtvačnicom čeka na blagoslov i odrješenje Kristova svećenika, prije negoli krenu na svoj zadnji put; ali rijetko koje okružuje ovoliko mnoštvo. Mnoštvo koje se nije okupilo po službenoj dužnosti, iz neke puke građanske učitosti, bez pravog naturalnog sudjelovanja, nego koje je došlo ovamo po vlastitom nutarnjem poticaju i stoji oko ovoga lijesa s uzdrhtalom dušom i potresenom nutrinom, s dubokim poštovanjem i svetom ozbiljnošću; ozbiljnošću koja graniči sa strahopštovanjem i svetom ozbiljnošću. Stotine i stotine okružuju ovaj lijes s upravo djetinjom privrženošću i odanošću; sa srcem punim duboke i iskrene zahvalnosti; sa srcem punim tihе i mirne boli za najboljim i svakog poštovanja vrijednim ocem; plaću za najvjernijim i najintimnijim prijateljem; za onim koji im je bio utočište, izvor svjetla i utjehe, vrelo jakosti i izdržljivosti u najtežim i najmračnijim, a često i najsudbonosnijim časovima života.

Što se krilo u tom jednostavnom, skromnom, povučenom, gotovo plašljivom redovniku; što je tako neodoljivo privlačilo k njemu sve što je među nama još kadro osjetiti tjeskobnu zabrinutost za istinski napredak i spasenje svoje besmrtne duše; sve što kroz ovo nestalno i varavo osjetno traži i napipava Nevidljivu stvarnost, vječnoga Boga? Ono što sam doživio sam, uvjeren sam da su doživjeli i mnogi među prisutnima. Kad ste iz ulične buke i vreve, sami puni kojekakvih briga, prestupili prag njegove sobice i približili se tom redovniku i svećeniku, vi ste imali osjećaj da ste u hipu preneseni u neki drugi, tako čudesno smirenij nadzemaljski svijet i da se nalazite u Božjoj blizini; gledajući ga pred sobom tako skromna i jednostavna, vi ste spontano ponavljali riječi sv. Pavla: »Apparuit benignitas et humanitas Salvatoris nostri — Ukaza nam se dobrota i čovjekoljubivost Spasitelja našega Boga — učeći nas da se odrekнемo bezbožnosti i želja ovoga svijeta i da živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu, očekujući blaženu nadu i slavni dolazak velikoga Boga i našega Spasitelja Isusa Krista« (Tit 2, 11—12).

To je bio fra Ante čitavom svojom pojmom, svakom svojom riječju i gestom, svim svojim neumornim djelovanjem, i unutar svoga reda i u širokom krugu onih koji su se povjerali njegovu duhovnom vodstvu. Čisti, nepatvoren, autentični evanđeoski duh postao je u njemu tijelo u posve izuzetnoj mjeri; zračio je i progovarao iz njega neobičnom snagom.

Karakteristične evanđeoske kreposti: djetinja jednostavnost, nehinjena poniznost i istinska dobrota tako su se neusiljeno i snažno odražavale s njegova bića da ti je bilo smješta jasno: to nije naučeno, to nije stečeno nekim ascetskim metodama, to nije neka mukom stečena discipliniranost, nego nepatvoreni i spontani izljev nutrine koja je sva prožeta Kristovim duhom.

Kao neko novo, originalno ali vjerno izdane svoga velikog oca sv. Franje, on je najprije živio i djelovao u svojoj redovničkoj obitelji, među svojom subraćom. Uvijek se smatrao nevrijednim članom svoje redovničke provincije. Pun zahvalnosti, što ga je — iako boležljiva — kao osamnaestogodišnjeg mladića g. 1911. primila u svoje krilo, on je već zarana prikazao svoj život za nju. Duge godine, najveći dio svoga redovničkog života, od 1917. do 1957., on je,

najprije kao socius magistri, a onda kao magister klerika u Makarskoj pa u Zagrebu, vršio neupadnu ali vrlo delikatnu i prevažnu službu učitelja i odgojatelja redovničkoga podmlatka. Tri crte u njegovoj duhovnoj fizionomiji i iz njegovih pouka njegovi učenici ne mogu zaboraviti: poniznost, koja se nikada neće demantirati, koja će svoju autentičnost pokazati u najtežim kušnjama; koja će se najpotresnije očitovati kada malo vremena prije smrti — primajući sveto bolesničko pomazanje — bude učinio pred njima javnu ispovijed svoga života. Duh poslušnosti i posvemašnjeg podvrgavanja crkvenim poglavarima. »Djeco moja, Bog će nas kazniti«, to je bila riječ kojom bi odlučno presjekao svako prigovaranje i opiranje poglavarima. A nadasve neiscrpiva dobrota i djelotvorna, do kraja požrtvovna ljubav za povjerenje duše i svoga bližnjega: pun uslužnosti, zatajivanja sebe kad je trebalo pomoći bližnjemu; sama žrtva za bližnjega u svakom času i u svakoj situaciji. — Dosta je da progovorite

s bilo kojim od njegovih učenika, a ima ih koji poradi svoje učenosti uživaju svjetski glas, odmah osjetite da uspomenu na fra Antu nose u duši kao najdražu svetinju i najveće blago Provincije; da u njega gledaju kao u Svjetionik,

Svjetionik i Uzor pravog redovnika. Sama činjenica da se isповijedao svaki dan, rječito govor s kojom budnošću i nježnošću savjesti se trudio da živi čist i neporočan pred licem Trojedinoga Boga. Jedan od bivših njegovih učenika, sada srednjoškolski profesor, auktor par zapaženih djela s hrvatskoga jezičnog područja, veli: »S njim sam živio kao njegov klerik u Makarskoj 4 godine; kasnije kao subrat 3 godine: Uvjerem sam da nikada nije ni najmanjim hotimičnim grijehom uvrijedio Boga.«

Već u Makarskoj žar njegove apostolske ljubavi nije mogao ostati zatvoren unutar redovničke obitelji nego je zahvaćao daleko preko samostanskih zidova. Posebnu je brigu posvećivao onima kojima je kao i njemu bila povjerenja briga za mladež — učiteljicama. Gdje ne bi dospio osobno, stigao bi svojim brojnim pismima i zajedničkim poslanicama. A kad se 1946. preselio definitivno u Zagreb, kao da je novi arški župnik ostavio svoje stoljeće i svoju župu i udario svoje sjedište u isповjedaonici crkve Gospe Lurdske i u govornici franjevačkog samostana u Vrbanićevoj ulici.

Taj tako vidljivo u Boga uronjeni čovjek, koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva; taj prodorni njegov pogled, koji je, Bogom rasvijetljen, na najveće čuđenje, a kadkad i zaprepaštenje, znao čitati sakrivenе tajne srca; taj pognuti svećenik koji čedno gleda pred se, a proročkom vidovitošću zna pokazivati put u budućnost; a nadasve ta neiscrpljiva, majčinska dobrota, združena — ako je trebalo — s muževnom odlučnošću i energijom oca i čovjeka koji je svjestan da govoriti u Božje ime; sve je to privlačilo k Ocu Antiću veliki broj duša. Povjeravali su mu se visoki crkveni prelati i učeni profesori bogoslovije; pitali su ga za savjet brojni svećenici i redovnici; tražili njegovu duhovnu pomoć brojni ženski samostani; a pogotovo velike duše odasvud iz naše domovine, koje usred svijeta biju svoj teški životni boj.

Tko mu se mogao približiti — ma kako bio uzbuden, uzrujan, nabusit — a da ne bi u čitavoj njegovoј pojavi razabrao jeku riječi Kristovih: Učite se od mene, jer sam blag i ponizan srcem, i naći ćete mir svojoj duši? Tko mu je došao izmoren, iscrpljen, klonuo i potišten, na kraju svojih snaga, a da u njegovu srcu nije našao oživotvorene riječi: Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, ja ću vas okrijepiti.

U koga, od svih koji su danomice kucali na vrata njegova srca, nije taj ponizni i siromašni redovnik prelio nešto od svoga duhovnog bogatstva; nešto od one žive vjere i žarke ljuba-

vi koja je gorjela u njegovu srcu. I u zadnjim svojim danima poznavao je samo jednu žalost: žalost što nije više ljubio svoga Boga; samo jednu želju: da bi Krist što potpunije živio u njemu i po njemu se proslavio.

Rekosmo da Otac Antić ne ostavlja iza sebe nikakva velika djela. Što nam je mogao ostaviti većega i ljepšega nego svjetli lik skromnog franjevca i Kristova svećenika! Što nam je dragocjenije i trajnije magao ostaviti nego sebe u onima kojima je za života ponavljao riječi Pavlove: *Filioli mei, quos iterum parturio donec formetur in vobis Christus... Djeco moja, koju ponovo u bolovima rađam, dok se Krist ne oblekuje u vama (Gal 4,19), a sada s neba pokaže na svu svoju brojnu duhovnu djecu, ponavlajući riječi istoga apostola: Vi ste naše preporučeno pismo... koje mogu poznati i čitati svi ljudi; pismo sastavljeno našom skribi... napisano ne crnilom, nego Duhom Živoga Boga — Gaudium meum et corona mea.*

U ovaj čas stojimo oko njegova mrtva tijela i naše srce plače, a duša nam je rastužena. Ostavlja nas taj mili i blagi lik nad kojim je trajno lebdjelo i oko kojega je uvijek titralo nešto tajanstvenoga i svetoga; iščezava iz naše sredine to tako produhovljeno, uvijek smirenio i vedro lice; te duboke, djetinje nevine, a tako ispitivačke, pronicave i mudre oči; odlazi taj dobri pastir i Božji čovjek, uz kojega smo se osjećali tako mirnim i sigurnim.

Ali nije u našem srcu samo plač, u duši tuga. Iz dubina našeg vjerom rasvijetljenog bića izvija se i radosna pjesma zahvalnica, koju smo naučili od Učitelja i Oca, čiji je vjerni sin bio fra Ante:

S e v i š n j i, svemogući, добри Gospodine,
Tvoja je hvala, slava, čast i svaki blagoslov.
Samo Tebi, Svevišnji, pripada sve.....
Hvaljen budi, moj Gospodine, radi sestre naše
tjelesne smrti
kojoj ne može izmaći ni koji živi čovjek.
Jao onima koji umiru u smrtnom grijehu!
Blago onima koji se podlažu Tvojoj svetoj volji,
jer njima neće druga smrt nauditi!

I kao da mi Pokojnik oduzima riječ — da sam svoju poruku završio stihovima popijevke Bratu Suncu:

Hvalite i blagoslovite moga Gospodina
I zahvalujte Mu
I služite Mu u poniznosti velikoj.

P. Ivan Kozelj, D. I.

Iz duhovne ostavštine

o. Ante Antića

dobrote Duha Svetoga! Neka budu redovnici po primjeru sv. o. Franje, Apostola sv. Crkve, po primjeru sv. Petra i Pavla. Vjerna djeca Marijina po primjeru sv. Ivana.

Primi, Bože moj, život moj sa životom Isusovim, sa životom Marije i svih Svetih osobito sv. o. Franje, sv. Ante, sv. Klare, svih svetaca našega svetog Reda, svetih odvjetnika, tvoje zaručnice sv. Terezije od M. Isusa, da im dadeš obilni tvoj sveti život.

Bože moj, ljubavi, dobroto, i milosrđe, vas se tebi žrtvujem i predajem za njih, savršenom ljubavlju Bož. Učitelja na Križu i Presv. moje Majke ispod Križa.

Obećajem, Bože moj, da će ih voditi putem naših sv. dužnosti, regule, konstitucija, ordinacija i odredaba starjeinskih. U njima će, uz Tvoju milost i pomoć, unapređivati duhovni život primjerom i riječju.

Bože moj, daj mi veliku jakost, promijeni mi srce, rasvijetli pamet, ojači volju, sjedini me u Bož. Majci svojoj s Tobom. Čuvat će ih kao zjenicu oka svoga, jer ih Ti ljubiš, jer si ih Ti izabrao. Daj da ovo ispunim. Povećat će svoja odricanja, nastojanja, mrtvenja za njih. Pomozи mi ovo provesti radi tvoje svete slave i njihova spasa i svih onih koje će oni voditi, upravljati i služiti. O Majko, smiluj se meni i čuvaj me u srcu svome. Ti me predaj Vječnom Ocu. U Tvoje sv. ruke sve stavljam. Svi Sveti, sv. o. Franjo... čuvajte me. Amen.

1. PRIKAZIVANJE ŽRTVE ŽIVOTA

Subota 16. X 1926.

Na čast Presvetoga Trojstva, na veću slavu Blažene Djevice Marije, Majke Božje i Majke naše, predajem se i posvećujem sav moj slabiji život u Presvetom Srcu Bl. Majke pod njezinim vodstvom, s njezinom pomoću i zaštitom, sjedinjen s Njom, premda nevrijedan, za duhovni napredak povjerene mi braće klerika.

O vječni Bože, Sine i Duše Sveti, dosta je se primiti u Presv. Srcu Neoskrvrenjene Nebeske Majke sav moj nevrijedni život, sv. Misu, sv. Oficij, sv. molitve, vršenje dužnosti, dobra djela, trpljenje, odricanje, kušnje, sve poteškoće, sve to sjedinjeno sa životom Blažene Majke, Kraljice svih svetih, sjedinjen s Presvetim Srcem Isusovim, Njegovim Upućenjem, Križem i svetim životom. Neka bude za savršeni napredak povjerene mi braće. Sve Ti ovo obećajem, milosrdni Bože, kao žrtvu Tvojoj milosrdnoj ljubavi, da im dadeš. Oče nebeski — svoju svetu ljubav, Vječni Sine — svoj sv. Duh, Duše Sveti — svoju sv. mudrost i sedmerostruk darove svoje, da budu puni ljubavi Očeve, mudrosti Sina,

Fenomen dobrote

Od 4. do 8. ožujka (1965) išli su vjernici prema samostanu u Vrbanićevoj ulici u nekoj svetoj ozbiljnosti i s dubokom tugom u srcu zbog smrti fra ANTE ANTICA. Svi su se oni osjećali međusobno povezani doživljajima posvećene Pokojnikove dobrote i zajedničkim teškim gubitkom svoga predobrog, mnogopoštovanog duhovnog Oca.

U kapelici na odru ležao je Pravednik, na čijem je licu ostao odraz susreta s Bogom Ocem, s Bogom Sinom i s Bogom Duhom Svetim. Svi koji su iza poklona Presvetom klekli do odra, imali su osjećaj, da je umro Pravednik na glasu svetosti. Na glasu dobrote. Do sprovođa boravio je gotovo četiri dana podno oltara u kapelici Gospe Lurdske, a Gospodin u Svetohraništu dijelio je prostor kapelice s posmrtnim ostacima svoga vjernoga i duboko poniznog sluge fra Ante. Njega nismo mogli drugačije ni zamisliti osim u Isusovu društvu.

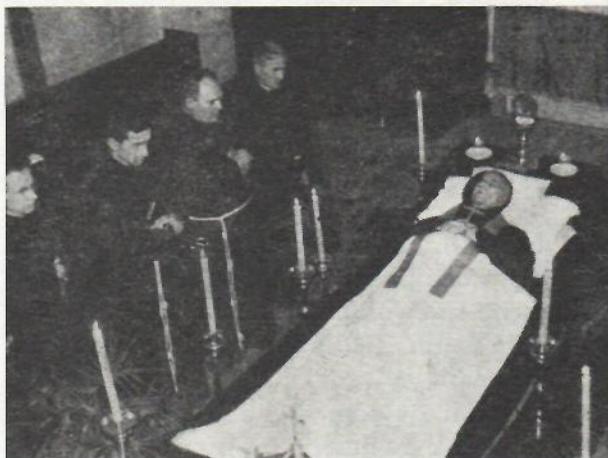
Nama redovnicima u Zagrebu i mnogima po cijeloj domovini bio je od Boga darovani posrednik između Njega i naših duša pozvanih na savršenost.

Na ovome našem sastanku želimo zahvaliti predobrom nebeskom Ocu najizabranijim zahvalama na tome daru: »Slavimo Gospodina, hvalimo ime Njegovo i naviještajmo čudesa Njegova« (Ps 74, 1). Ujedno zahvaljujemo i Provinciji Presvetoga Otkupitelja koja nam ga je žrtvovala i omogućila nam pristup do njega u danima njegove teške bolesti, iako je bila opravданo zabrinuta za dragocjeni život svoga odličnog člana. Dobrota fra Ante nije se mogla staviti u ograde, jer se po svetoj volji Božjoj

moral do kraja davati za dobro duša. Zahvaljujemo i na susretljivosti i pomoći Pošt. O. Gvardijana prigodom ove komemoracije.

U našim je dušama sačuvano veliko blago, koje smo primale iz duhovne riznice Oca fra Ante, a koje nam je dijelilo njegovo dobro srce i njegova sveta duša. Ono što ćemo moći iznijeti mi slično je malenim izražajnim mogućnostima djeteta koje стоји pred velikim blagom široko otvorenih očiju i ne zna za čim da posigne. Ja bih htjela da naglasim jednu njegovu osobinu koja je dala sjaj njegovoj krepotii osobitu privlačnost njegovu nastojanju oko Božje proslave. To je dobrota, koja je kod njega već na zemlji dosegla goleme dimenzije, a očekujem da ćemo je u obilju primiti ako budemo znale moliti.

Neću puno govoriti o našem velikom vremenu ni u pozitivnom ni u negativnom smjeru, nego naglasujem da je ono veliko i po tome što traži i naglašuje mir, dobrotu i blagostanje za sve ljudi. U tom je našem vremenu Gospodin podigao neobične veličine dobrote, kakve gotovo i ne poznaju prošla razdoblja. To su osobnosti neobične pobožanstvenjene dobrote. Zar to nije svete uspomene Papa Ivana XXIII i sadašnji Papa Pavao VI? Sav je svijet ostao začuđen nad tim velikanima Crkve, koja je po njima dobila u svijetu novi ugled. Ostale »dobre ljudi«, koji danas žive po svijetu, neću spominjati, ali držim da naš blagopokojni o. fra Ante zaista zauzima odlično mjesto u prvim redovima poklonika one visoke vrednote čovječanstva koju zovemo dobrotom.

Postoje među ljudima tri dobrote: jedna sasvim naravna, druga posvećena dobrota, a treća pobožanstvenjena dobrota. Sami se više puta začudimo kad vidimo uistinu dobra i plemenita čovjeka koji nije vjernik i pitamo se odakle mu poticaj i snaga za to. Taj čovjek, kao ni mnogi drugi, i ne zna da je ta dobrota zlatno zrnce iz onog zlatnog rudnika vrednota, koje je Bog naš Stvoritelj darovao ljudima kao

kruni svega stvorenja. Takvu dobrotu »vrše i pogani«, čitamo u Mt 5,4, ali ona je samo etika. Našem Bogu to nije dosta, jer po njoj ne dobiva ono što Mu pripada, niti može po njoj čovjek postati ono što od njega traži Bog. Bog je svet, a i Dobrota je Njegovo ime. Bogu nije dosta da se odazivamo pozivima na dobrotu, On hoće da ovisimo o Njemu, živome Bogu. Dobrotu i etiku može podržavati samo jedna viša vrednota, a to je ljubav prema Bogu. Istrom u Novom zavjetu — Zavjetu ljubavi — postigla je etika svoju puninu i otkupljeni je čovjek čuo nečuveni poziv: »Budite savršeni kako je savršen vaš nebeski Otac« (Mt 5,48). To nije više samo visoko uzdignuta etika, to je vjera, predanje i posveta, to je posvećena dobrota.

Naš dobri otac fra Ante nije stao u svom uspinjanju ni kod posvećene dobrote. Podstican sve savršenijom ljubavi prema Bogu oblikovao je sebe prema Kristovoj slici. S nje je kao s modela preslikao novog preporodenog čovjeka, njegove crte dobrote, te je tako postao odraz Božje dobrote u tolikom stupnju da možemo reći da je On bio čovjek neobične dobrote, fenomenalne dobrote. On je bio ne samo u sebi dobar i dobar prema Bogu nego je njegova dobrota bila pobožanstvenjena dobrota. Ona se utjelovila u njemu jer joj se posve predao, ona je po Božjem djelovanju postala velika snaga koja je djelovala na svu okolinu. Volja njegova, usklađena s voljom Božjom, dobila je natprirodnu moć i dobrotu, a duša mu se uzdizala prema sve većoj svetosti. Tako je on, skroman i ponizan, postao sol zemlje, svjetlo svijeta i grada na gori. Za njega su vrijedile riječi: »Neka ljudi vide vaša dobra djela i slave nebeskog Oca« (Mt 5,13—16).

On je pridobivao duše, umirivao ih, hrabrio i posvećivao. Po njegovoj su dobroti mnogi postali svjesni da su i oni od Boga pozvani na dobrotu, koja je ne samo sjaj kreplosna života nego i jakost i snaga za osvajanje duša i proslavu nebeskog Oca.

Mi ne poznamo razvojni put do visoke duhovnosti našega predragog pokojnog oca Antića, mi smo ga upoznale kao redovnika svećenika pobožanstvenjene dobrote s neobičnim Božjim darovima, kojima je Gospodin u različitim zgodama podržao njegov rad za duše. Takve su zgode svima nama poznate.

Pater je svaku dušu primio dobrohotno i pripravno, i pratio živim interesom njegovih duhovnih napredak. I kad nas je saslušavao, kad je stanje naše duše znao bolje od nas samih, kad je opominjao blago ili ozbiljno te kad je pojedine stvari zapovijedao, bio je uvijek dobar i htio je da doživimo Krista. Nije bio dobar samo prema pojedinim redovnicima, nego je obuhvatio svojom ljubavlju i sve redovničke zajednice, sjećao ih se o velikim blagdanima i o blagdanima njihovih zaštitnika čestitkom i

molitvom. Njegova je molitva bila svima nama veliki i neprocjenjivi dar, dokaz njegove dobrote.

A Otac Antić primio je i mnogo svjetovnjaka za svoju duhovnu djecu. Upravo je čudno koliko je on razumio današnjeg čovjeka i njegove probleme, kako je razumio sve profesije i sve različite naravi. A što je najglavnije, kako je dobro rekao P. Kozelj, uz njega su se svi osjećali smireni i sigurni.

Otac fra Ante nije djelomično obuhvaćao svoju duhovnu djecu, nego kao cijelost, pa se njegova posvećena dobrota brinula i za njihove zemaljske potrebe. Pomagao im je u svemu. Vodio je računa da imaju svakidašnji kruh, stan, rukovodio školovanjem i namještenjem, a gdjekad bi se pobrinuo i za izobrazbu u inozemstvu. Kako je i sam bio siromašak sv. Franje, sve je vršio pomoći dobrijih ljudi koji su prošli kroz njegovu školu dobrote.

Svoga dobrog Patra nismo mogli ni uvrijediti, ni uzrujati, ni razočarati, njegova je dobrota uvijek bila jednaka i smirena.

A da sve što smo doživjeli ne budu samo lijepo izjave, imam jedan prijedlog. Povezat će to s poticajem jednog patra lazarište sestrama milosrdnicama prigodom jedne svečanosti. On je rekao sestrama: U Družbi se mnogo časte relikvije svetog Oca Vinka, ali od svih relikvija najvrednije su žive relikvije svetog Oca Vinka, a to ste vi, drage sestre; vi čuvate njegov duh i njegovo djelo.

Pozivam sve ovdje prisutne da zadržimo duboko poštovanje prema ovom dragom samostanu Lurdske Gospe u kojem je živio naš dobar Otac, u kojem je molio, radio, vodio duše i bio jasno, iako skromno svjetlo.

Budimo žive relikvije ove posvećene i fenomenalne dobrote velikog i svetog Pravednika. Neka nam svima, a napose onima koje su posebno bile s njime vezane duhovnim vodstvom, ostane sjaj njegove divne dobrote i svetosti.

Zagreb, 14. V 1965.

M. Marija Salezija Mavrak,
milosrdnica

~~~~~

U samostanu postoje dvije pogreške redovnika:
sitničavost i osjetljivost.

Mi smo tako sitničavi, uska pogleda, da ništa ne vidimo već samo dobro oko sebe; a osjetljivi smo, da nikada ne zaboravljamo, što nam drugi spominu možda iz nespretnosti.

Zato te molim, nemoj biti osjetljiv i nemoj misliti da je sve propalo, ako te netko pokudi ili kaže nešto slabo o tebi. Izdigni se iznad toga i uvijek šuti.

Ja sam te posvetio Presv. Trojstvu za žrtvu i ti moraš plaćati dug za grijeha svijeta — svećenika, redovnika. Zato podnosi sve i — molim te — budi velikodušan, rado oprštaj i nemoj biti potišten, ako što doživiš što nije pravedno.

Pusti sve: i ljude i sebe, pa idi k Bogu!

Jedini preduvjet za sreću i uspjeh!

~~~~~

Slušaj me... drži se svega što sam te učio i idi svojim putem bez straha... Vrši volju Božju... jer je tako malo vršena na ovoj zemlji...

* * *

Budi ponizan i radi na sjedinjavanju s Bogom. Svetost se ne postizava preko noći.

Budi ustrpljiv, vjeran... doći će milost!

* * *

Najvažnije je križ-muka... A zašto? Jer nam je Krist svojom mukom donio spasenje. Križ je u duhovnom životu najvažniji!

Zaboravi, dijete dragoo, sebe... zaboravi sebe!...

* * *

Iznad svega budi ponizan. Neka Isusova poniznost u Inkarnaciji-na Križu-u Euharistiji bude i tvoja poniznost!...

* * *

Nama trpljenja dolaze:
izvana — neuspjesi, klevete, nerazumijevanja;
od tijela — bolesti, slabosti, umori;
od duha — spoznaja, da nas Bog ljubi, a mi tako blago uzvraćamo.

Zapamti! Velike spoznaje donose velike patnje, jer vidimo što je Bog, a što smo mi, spoznajemo jasno sebe i Bogal...

* * *

Nema niti jednog sveca koji nije trpio. Svi su oni morali zaboraviti sebe: i Terezija, i Franjo, i Augustin... svi!

Jedini preduvjet za sjedinjenje jest-Križ!

* * *

Najvažnije je: čuvati se grijeha!
Nikada Boga uvrijediti... nikada, dijete moje, nikada....

Vršiti zapovijedi Božje savršeno i odano.

Vršiti svoju dužnost, koju nam nameće naš stalež, naše zvanje.

Vršiti sve ono što proizlazi iz staleža i iz zvanja u kome se nalazimo.

Kada bismo vršili Božje zapovijedi cijeli život i pri tom ne bismo ništa osjećali, mi bismo zadovoljili našoj dužnosti, ali Bog nije takav.

On ulazi u naš život, On nam daje slatkocu u izvršavanju tih zapovijedi. On nas čini sretnima već ovdje na zemlji, on daje da blagoslov svake vrste pada na naš život i naša djela.

* * *

Mi ne znamo koliko smo navezani na sebe.
Radimo za slavu Božju, a ne znamo koliko smo radili za svoju slavu.

Cinimo dobra djela, a ne znamo što činimo za se!

* * *

A Bog to zna i zato nas pomalo otcjepljuje od svega, a svako to otcjepljivanje je kao operacija, kao rezanje na živo, a to je bolno...

Takav je način Božji... duhovni život pun je misterija.

* * *

Nikada ne kloni duhom, nego vjeruj, nadaj se i ljubi Boga, drži se Boga, ostani vjeran i ja

ti kažem, ako budeš tako činio, vjeruj, Bog te ne može ostaviti — ne može! To je kušnja, to je давање простора Vječnom Trojstvu.

Tako Bog postupa sa svojima. Ostani ponižan i svet!....

* * *

Radi na spoznaju samog sebe! Promatraj se, kako se vlastiš kad te hvale, kako kad te kore, kako u uspjehu, a kako u neuspjehu....

U svakoj prilici crpi istinu o samom sebi!...

* * *

Nemoj ljubiti ništa i nikoga osim Boga! Sve je blato, đubre osim ljubavi Božje!...

* * *

Počni novi svoj duhovni život pod vodstvom Marije, s Marijom, po Mariji, za Mariju... da dođe kraljevstvo Srca Isusova u duše vjerne, nevjerne i bezbožne....

* * *

Navikavajte se s Marijom ići za Gospodinom u istini, pravdi i ljubavi vršeći volju Božju....

* * *

Promislite i odgovorite sami sebi: da li ste onakvi kakve nas Gospodin hoće, zove, traži?!!!

Radost jednog sveca

Tko bi je mogao opisati? To treba doživjeti. Vidjeti vlastitim očima. Imala sam sreću da to doživim i vidim prilikom jednog susreta s blagopokojnim fra Antonom.

Bio je toga dana neobično raspoložen. Nakon obavljenе svete isповijedi i pouke koju mi je dao, ostali smo malo u razgovoru. On me najednom upita: »Kćerce, reci što sada najviše želiš?« Malo me je osupnulo to pitanje, ali sabravši se časom u sebi odgovorim bez puno razmišljanja: »Oče, želim da Gospodina zamolite da iz K. (to je moje rodno mjesto) pozove u svoju službu bar 5 djevojaka...«

Kad je čuo moju molbu, kao da se u licu preobrazio, bio je nekako sav nadzemaljski lijep, oči su imale onaj divan i ujedno čudesan čarobni sjaj. Smješći se

lagano, pun nadzemaljske radosti ponavljao mi je poluglasno: »Dobro, kćerce, bit će, doći će, bit će kako želiš.«

Tada još nije bio na smrt bolestan, pa bih ga kojiput našla u krevetu, a ponekad u naslonjaču. To je moglo biti negdje ljeti 1963. Do sada je od tih 5 obećanih primljena samo jedna, a druga je na pomolu.

Moja nada, da će se njegove proročke riječi ispuniti, stoji kao klisura. Znam da će ga Gospodin u svemu uslišiti. To je placa za njegov sveti život ili radije: sve je to, i njegov život i Božje djelovanje po njemu, velika milost odozgo i čin prevelikoga Božjega milosrđa prema nama bijednoj Adamovoj djeci. Zato sam i sama uviđek ispunjena radošću kada se sjetim toga ugodnog doživljaja.

s. Grinjona

Iz knjige utisaka

Svetac me je uputio na sveca: o. Petrov iz Sinja na o. Antića u Makarskoj godine 1930. Od onoga prvog susreta s dragim o. magistrom fra Antonom pa do danas nikada nisam posumnjao da je to pravi, nepatvoreni svetac, kojeg je srce izgaralo od ljubavi prema Bogu i Presv. Djevici (posebno u obliku goruće pobožnosti Presv. Euharistiji i prave pobožnosti prema Mariji, prema Sv. Grignon-u), i od zelusa za njegovom slavom u posvećivanju duša. Nadam se da će biti prigode i za opširnije svjedočanstvo.

Sad, međutim, dragi i sveti moj O. Magistre, koji si tako dobar bio sa mnom i koji si kroz cijeli svoj život radio, molio, žrtvovao se i prikazivao se Bogu za našu Provinciju, pomozi na osobiti način sada mene, da ovu našu dragu Zajednicu mognem voditi po volji Božjoj k onom cilju koji joj je On postavio. Hvala!

Zagreb, 19. VIII 1967.

O. Petar Čapkun, provincijal

Dragi Oče Ante!

Hvala Ti na dragocjenim savjetima, utjehama i svetim molitvama. Posebno Ti hvala na svetačkom primjeru tvoga života. Isprosi mi od Boga milost, da mogu s Njim biti uvijek onako sjedinjen, kao što sam nalazio Tebe sjedinjena kad god bih Te video. Ali isprosi mi od Boga i onaku vedrinu, nesebičnost i spremnost na žrtve, kakvu sam kod Tebe susreo.

Ti si bio toliko godina magister klerika. Molim Te, isprosi mi od Boga, da, vršeći istu službu, one koji su mi od poglavara povjereni naučim Boga spoznati i ljubiti u duhu našega serafskog oca sv. Franje.

Zagreb, 14. ožujka 1968. O. Bernardo Barčić

Dobri Oče Antiću, moli se za nas Gospodinu da ga i mi ljubimo i budemo mu vjerni kao što si i Ti bio! Moli se za nas da i mi slijedimo Gospodina na trnovitom putu života kao što si ga i Ti slijedio!

Isprosi mi milost kod Gospodina da postanem svećenik svetog i uzornog života kao što si Ti bio!

Zvonko Novosel

DRAGI NEZABORAVLJENI OČE, DOBRI P. ANTIĆU!

Teško nam je bez Vas u ovom velikom času naše povijesti. Nedostaje nam Vaša isповjeđonica, Vaša ruka koja blagoslovuje, Vaša du-

ša, puna Boga, koja usrećuje, Vaše dobro srce koje umiruje ... Vi nam nedostajete! ...

Ali, добри Оče, при одласку из dragoga Građa, у којему сам прео Вас кроз punih 15 godina smjela uživati posebne milosti i blagodati vodstva, sigurnog vodstva koje upravlja ravnou k Bogu, moram još jednom reći svoj veliki HVALA, svoj MAGNIFICAT!

Da, hvala i za dragu posmrtnu prisutnost kojom nas pratite i smirujete u našim danima ispunjenim radom i snalaženjem. Hvala za sve!

Hvala i ovom dragom samostanu, čije sam blagosti često bila dionik; hvala dobrim Ocima, koji žele produžiti Vašu dobrotu. Hvala velikoj Majci Neba i Zemlje! M. A. Kujundžić Zagreb, 14. VIII 1967. sestra »Naše Gospe«

DRAGI OĆE MAGISTRE!

Zahvaljujem dobrom Bogu što mi je udjelio izvanrednu milost: toliko si godina bio moj redoviti isповједnik.

Zivotom i riječju upućivao si me na jedini ispravni put, životni put pravoga Kristova svećenika.

Ljubav prema dušama i potpuno razumijevanje i uživljavanje u njihove probleme — to je Tvoja najznačajnija karakteristika. Na Tebi se ostvarilo svetačko geslo: »Da mihi animas — cetera tolle!«

Pomozi mi da shvatim i s ljubavlju vršim tu na poseban način važnu i svetu svećeničku dužnost.

Do viđenja in regno Dei!

Fra Gabrijel Jurišić

Blage i svete uspomene fra Ante Antić i mene je mnogo puta utješio. Svojim moćnim zagovorom pred svemoćnim Gospodinom pomogao je mene i moju porodicu. Sada se radi zagovora svaki dan njemu obraćam kao Božjem Ugodniku. Zahvalni Marin Juras

Sinoć sam u pratnji oca gvardijana stupio u sobicu svete uspomene — fra Ante Antića. S posebnim poštovanjem — kao u kapelici — izmolili smo Očenaš. Moja je nakna, dakako, bila — za njegovu beatifikaciju!

Dragi Oče fra Ante! Bio si mi dugogodišnji magister, profesor, isповједnik i duhovni vođa, a najviše primjer svetoga života, puna ljubavi prema Bogu i dušama.

Hvala Ti na svemu! Posebna Ti hvala za osobitu pažnju koju si pokazivao prema meni — svome učeniku i mlađem bratu. Ja i dalje računam na Tvoju pomoć — s boljega položaja, s neba!

Hvala Ti, dragi Bože, što si ovaj skriveni cvijet svetosti, koji su već pred četrdeset godina u malenoj Makarskoj zvali »svetim Antonom«, presadio u glavni grad Hrvatske, da njegov miris opoji cijeli narod i zemlju Hrvata!

Zbg, 5. IX 1966.

Fra Karlo Jurišić, župnik i prof. Makarska

Zahvala ocu Antiću za primljene milosti

Kad je Časna Majka Margaret, osnivateljica Družbe časnih sestara od Pohođenja u Zagrebu (Moščenička ulica 3), bila teško bolesna, dolazila sam često k njoj kao liječnica. Otprije 2 tjedna prije njezine smrti opazila sam da se muči s nekim teškim duševnim patnjama. Međutim, druge su mi časne sestre rekle da se teško muči i da je progone misli kako je od Gospodina primila velikih milosti a da na njih nije dostojno odgovorila, te se zbog toga silno boji smrti. Te su se patnje toliko zaoštravale da više nije mogla ni oka stisnuti ni po danu ni po noći. Svojim sestrama bila je prava majka, pa su je sve voljele i za nju se žrtvovale, neke su zajedno s njom i plakale.

Kad sam jednoga dana došla, a teška žalost poput more pritiskivala je cijeli samostan, rekoše mi časne sestre da su joj zvale više svećenika-isповједnika, ali da je ni jedan nije mogao oslobođiti patnje, pa su sve sestre držale da to mora biti neka teška napast. Časne sestre su spomenule da bi joj Otar Antić sigurno pomogao, ali da je teško bolestan i nikuda ne izlazi već dulje vremena. One su pokušale pozvati Oca Antića, ali im je odgovoren da na to nikako ne računaju, jer je posve bolestan. One se ne usuđuju više pozivati. Kao liječnica bila sam dosta dugo u vezi s Ocem Antićem i on me je znao poticati i savjetovati kako da pomažem časnim sestrama po samostanima kuda sam zalažila, te sam se ponudila da će ja otići i zam-

liti Oca Antića da svakako dođe. Časne sestre su jedva dočekale i molile me da odmah podem.

Otišla sam u Vrbanićevu ulicu i Ocu Antiću sve potanko kazala i nadodala da sve časne sestre drže da je tu po srijedi teška napast. Otar Antić me je kao i uvjek lijepo primio i mirno saslušao, a onda je kimnuo glavom i rekao da će ipak otići iako nikud ne izlazi. Otišao je i poslije njegova posjeta časna majka se čudesno smirila, nestalo je svake bojazni, svake napasti i svoje zadnje dane je smireno proživljaval, a svima je u samostanu odlanulo.

Zagreb, 15. XI 1971.

Dr M. Rojc

* * *

Spremala sam svoj posljednji ispit iz kirurije. Kako mi je moj prirođeni strah bio još potenciran, jer bih u slučaju neuspjeha mora biti još i dalje na tuđoj brizi i skrbi (roditelja više nemam), u mojoj je glavi nastala neopisiva situacija. Imala sam užasan osjećaj — kao da mi je oko glave čvrst obruč koji steže izvana, a iznutra pritsika kao da će mi sve žile popucati. Taj osjećaj bio je to teži što sam dulje učila, tako da sam se bojala kapi. Ovo se stanje nije popravljalo uza sve moje molitve, te sam već morala napuštati učenje premda se vrijeme ispita približavalo. Bila sam zbog toga upravo nesretna.

Dogodilo se, međutim, da je umrla jedna naša trećoredska sestra i gđa dr Rojc, kod koje stanujem i koja mi je za vrijme studija pomagala kao rođenom djetetu, pođe na taj sprovod. Iza sprovoda porodi se u njoj želja da obide grob o. Ante Antića, s kojim je za vrijeme njegova života kao liječnica bila uže povezana. Kako sam gđu Rojc zamolila da se putem i za mene pomoli, to se ona na grobu o. Antića i za mene molila.

Ja sam se kod kuće ponovno prisilila na učenje i nisam znala da je gđa dr Rojc odlučila ići na grobove naših dragih svetaca, a ni da je znaće mene molila. Kad se ona povratila kući, poхvalila sam joj se da sam jedan dio poslijepodneva lakše učila i da mi nije bilo tako teško u glavi. Tada mi je ona pripovijedala da se molila na grobu Oca Antića neka mi pomogne. Odmah sam obećala, ako mi u glavi ostane takva svježina bez užasnog osjećaja težine, da će na tom zahvaliti kao na milosti dobivenoj po zagovoru Oca Antića. I nikada mi se više nije vraćalo ono teško stanje.

Zahvaljujem Ocu Antiću što mi je pomogao da sam se riješila toga nesnosnoga osjećaja u glavi i sretno završila svoj studij.

Zagreb, 19. VII 1967.

Dr M. V.

* * *

U posljednjim mjesecima svoga zemaljskog života, a u prvim mjesecima moga studija na Zagrebačkom sveučilištu, kod jednog susreta fra Ante me zapitao kako ide studij. U odgovoru na to pitanje potužio sam se na objektivne i subjektivne poteškoće i našao svoj izlaz iz tih poteškoća. U provincijskoj upravi bilo je neslaganja s obzirom na moj prijedlog. Fra Ante mi je dosta taktično spomenuo neke čla-

nove Uprave, koje bih morao »slomiti«, i nadodao: »Svršit ćeš ti, brate moj. Svršit ćeš ti, brate moj«.

Nekoliko mjeseci poslije fra Antine smrti otišao sam u inozemstvo, zatim formalno prekinuo studij radi pastorizacije naših radnika i dugo čekao na zamjenu. Pošto je zamjena stigla, ostao sam neko vrijeme u inozemstvu i učio.

Nakon 33 mjeseca izbivanja povratio sam se u Zagreb, položio potrebne ispite i tako se napokon makao s mrtve točke. Prošlog mjeseca položio sam diplomski ispit. Naravno, da sam koji put podsjetio fra Antu na njegove gornje riječi. Hvala Bogu i fra Anti Antiću, sve je dobro išlo.

Zagreb, 11. VII 1971.

K. B.

* * *

Moja sestra bila je bolesna na plućima i ležala u bolnici na Jordanovcu. Trebala se podvrći teškoj operaciji. Po nagovoru s. M., koja je isto tako ležala u bolnici, obavila sam devetnicu na čast Presv. Trojstvu, da po zagovoru fra Ante Antića operacija sretno uspije. Objećala sam i javno zahvaliti. Operacija je bila 27. prosinca 1971. i sretno je uspjela. Svoje obećanje izvršujem i zahvaljujem Gospodinu Bogu što je udijelio toliku milost po zagovoru dobrog fra Ante. Za potrebe Vicepostulature i za beatifikaciju našega dragog fra Ante prilažem 100 Din.

Flora Kalebić, Zagreb

* * *

Moj muž P.K. nije se isповijedao 29. godina. Kada smo se spremali na put u Zagreb, preporučila sam mu da se prije isповjedi. Nisam uspjela. U crkvi Sv. Križa u Gružu slučajno sam susrela poznatu časnu sestruru, koja mi je kaza-

la za fra Antu Antića, poznatog isповједника u Zagrebu.

Kad smo došli u Zagreb, muž je i dalje odbijao svetu ispovijed: Ima vremena i za to, ne treba žuriti itd. Govorila sam mu o fra Anti i kako k njemu dolaze na svetu ispovijed sa svih strana. Pristao je da će se ispovjediti, ali samo kod fra Ante. Čim smo došli u samostan, odmah smo susreli fra Antu. Ispovijed je trajala oko pola sata.

Moj muž se osjećao kao preporođen: »Čini mi se kao da mi se veliki kamen odvalio sa srca!« Kasnije bi znao često pričati o fra Anti kao o neobičnom i svetom svećeniku, koji ga je s križem u ruci pozivao da se obrati. Bogu hvala!

P. O. — Dubrovnik

* * *

Prošle godine, početkom Svetog tjedna, razbolio se iznenada moj suprug. Kod pregleda liječnik je ustanovio da se radi o napadu slij-

pog crijeva i bolesnika odmah uputio na kirurški odjel radi vjerljivo potrebne operacije.

Kako je mom suprugu bilo sve gore i gore: tresla ga groznica, sililo na povraćanje, imao jake bolove... utekla sam se dragom fra Anti. Sjetila sam se kako je pred 5 godina fra Ante posebnom ljubavlju prikazao svetu misu za zdravlje moga supruga. Pomislila sam: »Oče fra Ante, da si živ, ti bi mi opet pomogao i u ovoj nevolji...« Nisam ni pomicala kako naš fra Ante sada, iz neba, može još i bolje pomoći.

Dok sam tako sama molila i mislila, došao je dežurni liječnik, pregledao bolesnika i ustanovio da operacija nije potrebna. Vratili smo se kući i to autobusom. Cijeli dan smo postili, a gladi nismo osjećali. Bolest je ostala u bolnici, a u kuću nam se povratilo zdravlje, mir i blagoslov. Zahvalni smo dragom Bogu, koji nam je i u ovoj nevolji pomogao po zagovoru našeg dragog fra Ante.

K. Jukić, Split

IZ VICEPOSTULATURE

Prigodom godišnjice prijenosa tijela Oca Antića s Mirogoja u kriptu Gospe Lurdske održana je komemoracija — 15. prosinca na večer. Poslije večernje svete mise održan je prigodni nagovor i jedna recitacija, a zatim je prikazan film o prijenosu tijela.

Mjesečni sastanak štovatelja Oca Antića održan je u četvrtak 13. siječnja u samostanskoj kapeli. Osim čitanja nekih savjeta i preporka iz ostavštine Oca Antića, ponovno je prikazan film o prijenosu tijela.

U četvrtak — 10. veljače, štovatelji Oca Antića opet su se sastali u samostanskoj kapeli i oživjeli uspomene na dobrog fra Antu. Vicepostulator je govorio o duhu molitve i pokore prema savjetima i preporukama dobrog fra Ante.

Štovatelji Oca Antića sastaju se svakog mjeseca u samostanskoj kapeli. Ovi sastanci

održavaju se četvrtkom poslije prvoga petka. Slijedeći sastanci održat će se: 9. ožujka, 13. travnja, 11. svibnja, 8. lipnja.

Molimo i druge fra Antine štovatelje i prijatelje, bilo u Zagrebu bilo izvan Zagreba, da se javi Vicepostulaturi i da se međusobno povežu. Mogu i sami održati katkada sastanak i obnoviti uspomene i sjećanja na već podavno proživljene časove.

Poveden je postupak da se o. Antić proglasiti blaženim i svetim, imenovan je vicepostulator i u Zagrebu otvorena Vicepostulatura. Molimo sve one koji su o. fra Antu poznavali da nam pošalju sve što god imadu, a što je u vezi s našim fra Antonom: pisma, fotografije, bilješke, sličice... Isto tako molimo sve da nam pošalju svoja sjećanja, uspomene, razgovore s dobrim fra Antonom.

Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 — Zagreb

Na ovu adresu treba slati sve što je u vezi s našim ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, milosti, milodari, pretplate ...

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su: Stana i Nikola Du-gandžić — Zagreb, (50) u zahvalu za primljenu milost; Amalija Novak — Zagreb, zahvaljuje za primljenu milost i preporučuje se za jednu veliku potrebu; N. N. — Zagreb (100); Obitelj Dr M. — Zagreb (50); Obitelj Kuntarić — Slav. Požega (50); N. N. — Zagreb, zahvaljuje na dobivenoj milosti ozdravljenja i šalje doprinos (50); N. N. — Zagreb, zahvaljuje za sretno položen ispit i šalje doprinos (50); N. N. — Zagreb, iz sveg srca zahvaljuje dobrom Ocu Antiću što je nečakinja sretno porodila sina i šalje doprinos (50); N. N. skrušeno i ponizno moli dobrog Oca Antića da ne odbije prošnje i šalje doprinos (50); Marija Milašin — Zagreb (50); Rezika Nemeš — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (100); Milka Zupčić — Zagreb (30); Anita Nemanjić — Zagreb (200); Adela Žganjer — Zagreb (100); fra Ivan Bilušić — Drniš (200); Bara Trupčević — Pleso (50); Anica Žerjav — Zagreb (50); Marija Varjačić — Zagreb (10); Jelica Baljak — Zagreb (mjesečno 100); fra Dominik Tomić — Rupe (50); fra Ljubo

Šušnjar — Siverić (150); fra Tomislav Du-ka — Visovac (300); fra Anđelko Šimić — Baška Voda (100); Danica Petričević — Za-greb (50); Franjevački samostan — Omiš (50); fra Silvestar Aračić — Šibenik (500); N. N. — Zagreb (100); Marija Šošić — Donja Brela (150); Majurec Ana — Virovitica (50); Anica Zidarić — Zagreb (100); Danica Petričević — Zagreb (50); Greta B. — Zagreb (mj 40); Marija Antolović — Njemačka (120 DM); fra Leon Đelaš — Gala (100); Bara Trupčević — Pleso (10); Kata Beroš — Bratuš (100); Treći red kod Gospe Lurdske — Zagreb (mjesečno 50); Jelka Crnjanin — Za-greb (mjesečno 50); Štefa Bauer — Zagreb (100); Josipa Živičnjak — Zagreb (50); Ma-rija Varjačić — Zagreb (50); Jelka Margeta — Zagreb (mjesečno 10); N. N. — Zagreb (50); Adela Žganjer — Zagreb (50); Mila An-toš — Zagreb (mjesečno 100); Irena Nađ — Zagreb (10); N. N. — Zagreb (50); Marija Jermić — Zagreb (30); u raznim životnim potrebama snažno sam osjećala pomoći dobrog Oca Antića — zahvaljujem uz mali do-prinos (50); Flora Kalebić — Zagreb (100).

»Sad je pravo vrijeme, sad je dan spasenja!« — kaže sv. Pavao.

Sveta korizma-obnova moga duhovnog života

Ovu svetu korizmu posvetit ću velikim duhovnim vježbama od 4 tjedna.

1. Svetе duhovne vježbe najbolje su sredstvo da obnovimo i unaprijedimo duhovni život.
2. Kroz svetu korizmu nastojat ću što bolje upoznati svoj duhovni život. Prvo, pitanje križa: kako se odričem samoga sebe, kako uzimam svaki dan svoj križ i kako idem za Gospodinom? Drugo, pitanje svete molitve: da li znam moliti onako kako me Isus uči i primjerom i naukom?
3. Provjerit ću da li slijedim savjet Duha Sve-toga: »U svim svojim djelima misli na svoj konac, pa nećeš nikada grijesiti« (Sir 7, 36). Uz svoje redovite dužnosti s pomoću Božjom kroz ovu svetu korizmu želim ovim duhovnim vježbama upoznati koliko radim sam od sebe uz milost na svom duhovnom životu, koliko ga cijenim, kako slijedim

milosne Božje pozive. Svaki tjedan bit će mi sre-dišnja točka Isus na križu. On u svetoj korizmi trpi i polaže život svoj za spasenje moje i moje braće. Najviše ću se truditi da steknem ljubav prema bližnjemu. Kakav sam prema bližnjemu u svojim sudovima, u čuvstvima (afektima), u jeziku, u vladanju?

Ove duhovne vježbe neka budu smotra moga duhovnog života i rada s Gospodinom, da rastem u punini dobi Kristove i da postignem onaj cilj koji mi je Bog odredio. U tom smislu svaki dan ću obavljati temeljni ispit savjesti, posebni i opći. Po mogućnosti, koliko budem mogao, izmolit ću svaki dan cijelu krunicu (otajstva radosna, žalosna i slavna) i pobožno obaviti križni put. Svaki ću tjedan posvetiti vječnoj istini, da spoznam onu veliku svetačku nauku: »Što nije vječno, ništa je!« — »Quod aeternum non est, nihil est!«

Prvi tjedan: razmatranje o smrti

1. Ljudima je određeno jedanput umrijeti (Heb 9, 27).
2. Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti (Post 3, 19).

U subotu ću izmoliti himan Duhu Svetom: »O dođi, Stvorče, Duše Svet...« s odgovarajućim molitvama; Majci Božoj: »Zdravo Kraljice...« i Očenaš, Zdravomariju i Slavaocu svom Andelu Čuvaru za pomoć i rasvjetljenje u duhovnim vježbama.

Prvi dan počet ću razmatranjem o smrti iz Nasljeduj Krista (knjiga 1, glava 23). Drugi dan, iz Evanđelja po Luki (16, 19—31) — priča o bogatašu i siromašnom Lazaru. Treći dan iz Evanđelja po Mateju (23, 1—13) — priča o mudrim i ludim djevicama. Četvrti dan, opet ono razmatranje iz Nasljeduj Krista (knjiga 1, glava 23). Peti dan, iz Evanđelja po Mateju (25, 14—31) — o povjerenim talentima. Šesti dan, iz Evanđelja po Mateju (25, 3—46) — o sudjem danu. Sedmi dan, muka Isusova po Mateju (glava 26 i 27).

Drugi tjedan: razmatranje o posebnom sudu

Ljudima je određeno jedanput umrijeti, potom dolazi sud! (Heb 9, 27).

Prvi dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 2, glava 1) — o unutarnjem životu. Drugi dan, iz Evanđelja po Luki (16, 1—13) — priča o nepravednom upravteliu. Treći dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 2, glava 5) — o promatranju samoga sebe. Četvrti dan, iz Evanđelja po Mateju (24, 36—51) — budite budni! Peti dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 3, glava 54) — o različitim pokretima naravi i mislosti. Sedmi dan, muka Isusova po Marku (glava 14 i 15).

Treći tjedan: razmatranje o vječnim mukama

- »Ovi će otici u muku vječnu...«
(Mt 25, 46)
»Ondje će biti plač i škrgut zuba...«
(Mt 13, 42)

Prvi dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 1, glava 24) — o судu i kaznama na grešnike. Drugi dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 1, glava 22) — o ljudskoj bijedi. Treći dan, iz Evanđelja po Mateju (glava 25) — deset djevica i povjereni talenti. Četvrti dan, iz Evanđelja po Luki (6, 17—49) — govor na gori. Peti dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 1, glava 25) — o revnom popravljanju cijelog našeg života. Šesti dan, iz Evanđelja po Luki (glava 21) — svršetak svijeta. Sedmi dan, muka Isusova po Luki (glava 22 i 23).

Četvrti tjedan: razmatranje o vječnoj slavi

»Držim, doista, da patnje sadašnjega vremena nisu dostojeće usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama« (Rim 8, 18).

»Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije pomislilo: to je Bog pripravio onima koji ga ljube« (1 Kor 2, 9).

»Nagrada twoja bit će vrlo velika«. (Post 15, 1).

Prvi dan pročitati iz Nasljeduj Krista (knjiga 3, glava 68) o danu vječnosti i nevoljama u ovom životu. Drugi dan, iz Nasljeduj Krista (knjiga 3, glava 49) — o želji za vječnim životom i o veličini nagrade obećane borcima. Treći dan, iz Evanđelja po Ivanu (glava 14). Četvrti dan, iz Evanđelja po Ivanu (glava 15). Peti dan, iz Evanđelja po Ivanu (glava 16). Šesti dan, iz Evanđelja po Ivanu (glava 17). Sedmi dan, muka Isusova po Ivanu (glava 18 i 19).

Ijenja i sve što sam upoznao o sebi i o svom duhovnom životu. Na Blagovijest ujutro, poslije slete pričesti, obnovit će svoju posvetu Bl. Dj. Mariji, svoje zavjete i posebna obećanja. Izmolit će himan Tebe Boga hvalimo... S ovim svetim raspoloženjem ući će u Sveti tjedan.

P. S.

Hvaljen Isus!

Šaljem Vam ovaj nacrt. Ako ga možete provesti, nastojte to učiniti. Uzdam se u Gospodina, da će se ovom vježbom Vaš duhovni život mnogo ojačati i porasti. S Marijom podite spremno i velikodušno za Isusom i imat ćete nebo u Vašoj duši. To Vam prosi uz sveti blagoslov odani

fra Ante Antić
Zagreb, 22. II 1961.

NB! U određeni dan će se isповjediti (od posljednjih duhovnih vježbi ili od početka svete kozarizme). Zapisat će svoje odluke, posebna rasvjet-

*Uskrsne blagdane
svim štovateljima oca Antića
čestita*

Vicepostulatura

„Naš dobar fra Ante“

Kratki životopis fra Ante Antića — napisao dr Damjan, izdao Fra Roko Tomić, Zagreb, Vrbanićeva 35. Cijena 5 dinara.

Ovo je već četvrti životopis izašao u šest godina nakon smrti svete uspomene redovnika franjevca i svećenika fra Ante Antića. Vrlo sažeto i zanimljivim stilom iznio je pisac životni put čovjeka naših dana, koji je u svom životu ostvario nauku Evandelja, koji je doista svima bio sve. Fino i nemetljivo vodi pisac čitaoca od djetinjstva sve do smrti, a kroz čitav životopis provejava velika ljubav i sinovsko pouzdanje spram Majke Božje i Majke naše, u kojoj je pokojnik bio doista primjer i uzor.

Zivotopisu je pridodat niz misli i savjeta nađenih u rukopisima ovog velikog sina svete Crkve i Hrvatskog naroda povezanih s Marijom.

Knjiga je izdana u duhu i vremenu Marijanskih Kongresa održanih u Zagrebu i Bistrici ove godine.

Dobri otac Antić

Životopis napisao isusovac Ante Katalinić
Str. 150, cijena 5 Din

Zahvalni smo Božjoj Providnosti što je nama Hrvatima u ovim poslijekoncilskim godinama dala oca Antića, velikog realizatora žarke ljubavi prema Bogu i žarke ljubavi prema ljudima. Zar su te ljubavi, koje je nosio u sebi, bile dvije ljubavi? Ne! To je bila samo jedna ljubav. Pitate se: kako to? Citajte životopis pa ćete razumjeti!

Kratki životopis oca fra Ante Antića

Napisao dr Natko Faranetić
Str. 64, cijena 5 Din

Tko želi upoznati život i rad o. fra Ante Antića...

Tko želi doživjeti što bliže i neposrednije fra Antu...

Tko želi naći u fra Ante svoj uzor... rado će uzeti u ruke ovaj kratki životopis i na dušak će ga pročitati.

U današnje vrijeme trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti lik fra Ante ižariva smirenost, spokojstvo, nadu, utjehu, sigurnost i radost.

Fra Ante je dijete sunca i vedrine, siromašni brat sv. Franje, ponizni naš suputnik i sudionik u našim nastojanjima i trkama, uvijek spremjan pomoći, utješiti, podignuti i ohrabriti...

U svijetu bez ljubavi fra Ante je bio glasnik vječne ljubavi, njezin najvjerniji tumač i nosilac.

Željan Boga

J. Šimunov
Str. 52, cijena 5 Din

Narudžbe prima:
Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
Zagreb

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature

Izdaje: Franjevački Samostan
Vrbanićeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik:

Fra Roko — Ivan Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

Tehnički urednik:

Vladimir Rozjan

Lektura:

s. Mariangela Žigrić

Korektura:

s. Nives Kuhar

Godišnja pretplata 10 d

Pojedini broj 2 d

Izlazi povremeno

Casopis izlazi dozvolom crkvenih i redovničkih vlasti.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački zavod Čakovec, Globetka bb.